

Кажу научници да је древни народ Маје начинио један од најстаријих календара. Тај прастари, али чудесно прецизни календар захватао је период од приближно пет хиљада година, од око 3000. године пре н.е, па све до децембра 2012. Маје су сматрали да крај календара означава и крај цивилизације, колапс планете. Њима је то, док су живели, а особито док су календар правили, била далека будућност, а нама данас, то је већ за две године. Невоља је, међутим, што наши властодршци, по свему судећи, имају сопствени календар катастрофе који изгледа истиче крајем ове, 2010. године.

У једном од својих претходних текстова, пре годину дана, написали смо да је „Можда тачно да Србију никада опаснија економска криза од ове у којој смо није захватила, али је извесно да никада горе министре, и њихове сараднике, нисмо имали“. [\[1\]](#) Жао нам је да то није била заблуда, иако је, с друге стране, изгледало да је толико лоше да веома тешко може да буде горе. Али може да буде горе, и увек бива горе уколико такви као ови на власти воде земљу ка катастрофи.

Државна питања: 1. европске интеграције; 2. међународни положај Србије; 3. чланство у НАТО; 4. будући статус Косова и Метохије; 5. статус Војводине; 6. статус Републике Српске, „решавају се“ тако да воде исходишту у којем је њихов заједнички именитељ потпуно лишавање могућности остваривања националног интереса и решења српског националног питања. Друкчије речено, уколико се ови науми америчко-енглеских моћника и њихових савезника аустро-угарофила остваре, српско национално питање ће од отвореног постати нерешиво и као такво непромењиво. А тај, међународни фактор данас нема бољег савезника до оног на власти у Србији и њене „најмоћније“ опозиционе странке (остали нису много бољи, али су ирелевантни).

Економска питања попут банкротства државе и продаје Телекома једва да долазе на ред од набујале корупције и криминала који нам не дају чак ни да се понадамо да нам спаса има. Сваки нови дан доноси нове обресе све веће корупције која је ипак почела, у овом пандемијском мегаоблику, тек након Петог октобра. Приватизација је почела са Влаховићевом егзикутивом, а ево и данас нас исти човек убеђује зашто треба продати једину преосталу високопрофитабилну српску државну фирму. При томе пропустио је да нам објасни шта се десило са свим оним, под његовом диригентском палицом, продатим предузећима за које је такође тврдио да ће као приватне бити прифитабилније и успешније од друштвених и државних, а сада су у стечају или и не постоје. Дакле, од Влаховића нико не тражи никакву одговорност. Човек је вероватно потпуно невин и недужан, или нешто са нашом државом није у реду, али најпре ће бити да нешто са нама

није у реду па постављамо питање и његове одговорности. А човек тако успешно продаје и још успешније убеђује да треба да продајемо.

Она друга влада, Коштуничина, најављивала је ревизије приватизација, али видимо да су дотадашњи најјачи тајкуни некако у његово време чак још више добили на снази. Било је приде још нових сумњивих приватизација, Ушће, Дирекција за имовину, и наравно, држављанство Шарићу. Бар.

О овој, садашњој влади довољно је речено на почетку. Однос те владе према имовини Србије и свим грађанима оличен је пре свега у једном масовном недомаћинском јавашлуку. Наиме, ових месеци запослени у државним предузећима, сви они којима је до пензије остало врло мало (чак и неколико дана), споразумно дају отказе уз отпремнине од 7–8, па и до 15 хиљада евра, имајући у виду да имају вишедеценијски стаж, а све из социјалног програма. Пошто добију отпремнину, пријаве се на берзу рада, откупе неколико дана или месеци недостајућег стажа и одлазе у пензију *тежи* за десетину хиљада евра које им је држава, у овој немаштини,

широкогрудо

даровала. Тај социјални програм био би смислен уколико би се утрошио на оне запослене који су далеко од пензије, али износ од десетину хиљада евра није толико мотивишући да би неко радно способан, а из државних фирми, напустио радно место. Зато то користе они који би убрзо, а по сили закона, свакако отишли у пензију. Зашто се држава није од тога заштитила и како је могуће да се то догодило остаће вероватно необјашњено, али ће зато ова штеточинска власт да се поломи објашњавајући како је од „уста одвајала“ како би се обезбедио социјални програм за оне који желе сами да оду из државних фирми. А отишли су углавном пензионери, мало напуњенијих џепова. Дакле, и то је цаба кречено, а олако, непромишљено и бахато је трошено оно што је од народа отето кроз безобразно високе акцизе, таксе, порезе и друге дерикожне намете и марже.

Због тога је важно да се ипак на неки начин каналише незадовољство које кључа у такорећи сваком грађанину понаособ. Власт или ради за интерес народа, или је треба сменити. У овом тренутку немогућно је поправити све што је она покварила, али јој треба онемогућити да ствара већу штету. Први корак у томе требало би да буде заустављање продаје *Телекома*. То је сада акутни национални проблем. То би требало зауставити из много разлога. Најпре јер је још наш народ у пословицу сковао правило – чије су овце, његова и ливада. Економски потенцијал и ресурси једне државе управо су сразмерни потенцијалу за одбрану њених државних и националних интереса. Онај у чијим су рукама економски ресурси у бољој је ситуацији да оствари своје интересе. И нека нам само више не причају да су нам интереси исти, наши, и оних који би да купују... Било је доста времена да се то докаже.

Докусуривање државе

Пише: Славко Живанов
уторак, 30 март 2010 19:01

[1] Види цео текст <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/losa-vlada-i-gore-alternative.html>